

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED TRI-WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видане Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St. Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

ЛІСОВІ РОБІТНИКИ ОНТЕРІО ПРОБИВАЮТЬСЯ ВПЕРЕД.

II.

КОНВЕНЦІЯ ЗАВЛЯЄ СВОЄ СТАНОВИЩЕ ДО АП ДОБЛЮ ДОБЛЮ.

Поведінка Ай Доблю Доблю в веданій боротьбі Ломбер Воркерс Індустрія Юніон'ясно показало дегенерацію тої організації, яка зараз представляє собою малу групу організаційних скебів. Склад портатурської дистриктові організації Ай Доблю Доблю є недостаточним, щоб попіл помершого ретерана, великого Била Гейвуда, обурився в середині тюремної урни. Цей табір складається з дрібних контракторів, малих бізнесменів і малоконтентів всяких відтінків з протикомуністичного складу, помальованого напів-ліберальним синдикалізмом, які думають, що їхній обовязком в житті є ширити очернення проти першої робітничо-селянської республіки — СРСР і проти всіх, що його боронить. Ломбер Воркерс Індустрія Юніон зазнала від цього табору немало всяких очерчень і переконала на фактах, що ці люди є звичайними і простими страйкаломами. Ломбер енд Агріколюрал Воркерс Індустрія Юніон оф Канада зверне в майбутньому більше уваги на цього рода трейд-юніонних паразитів і постарается знищити їхній вплив в лісових кемпах тондерейського дистрикту і інших місцевостях.

ОРГАНІЗАЦІЙНА ПРОГРАМА.

Внедальшому майбутньому вишлеться в поле додаткових організаторів, щоб вони повели організаційну працю перед розпочаттям осінніх робіт. В додатку до цього конвенція рішила відкрити негайно офіс у Вінніпегу, а дуже можливо, що і в інших містах західної Канади, щоб тим способом зачати роботу організування різнорічних і інших робітників. Рівночасно пороблено важи зміни в дистрикті Онтеріо, де поставитися сталою організація, що має тримати постійні звязки зі всіми кемпами. Конвенція постановила взятися до більшої організаційної активності в Бритиш Колумбії, де наша організація є ще в порівнянні слаба. Щоб запевити успіх в цій роботі, рішено дістати підтримку від ТУРФДім і Фінляндської Організації в Канаді. Ці організації дали ціну моральну і матеріальну підтримку в веданій страйковій боротьбі Ломбер Воркерс Індустрія Юніон. Немає сумніву, що вони і надади будуть великою допомогою Ломбер енд Агріколюрал Воркерс Індустрія Юніон оф Канада, яка буде продовжати організування різнорічних і лісових робітників.

Конвенція присвятила багато часу дискусіям відносно питання про безробіття і гостро засудила "розв'язки", які пропонували соціял-демократи і реформісти, що в своїх спробах хочуть врятувати босам зиски. Застановляючися над тим, що деякі з цих "розв'язок", які мають на меті затримати даліше бред лаїни та різні хитрощі для робітників, де їм дають якусь юшку і які відбиваються шкідливо на моралі робітників взагалі, конвенція рішила дати всьому підтримку організуванню безробітних, як також попірати домагаюню безплатної державної асекурації для безробітних, яка має відноситися до всіх робітників без ніяких переслідувань і дискримінацій.

ПРОТИ ДИСКРИМІНАЦІЙ РОБІТНИКІВ КОМПЕНЗЕЙШН БОРДОМ.

Другою важною справою, над якою конвенція серйозно застановлялася, була справа адміністрації Онтеріо Воркменс Компензейшн Ект. Ломбер Воркерс Індустрія Юніон кілька разів домагалася від компензейшн борду, щоб він дав повне пояснення щодо ріжних категорій випадків, фатальних чи інших, які входять в обсяг її діяльності, щоб таким способом юнія могла виробити собі програму акції, яка забезпечила б все її членство. До цього часу згадана рада навмисне зигнорувала це домагаюню. Були випадки, де лісові робітники, які роблять від штики, потерпіли серйозні ушкодження і їм відмовлено відшкодування на тій засади, що вони не є робітниками, які працюють за встановлену плату, бо працюючи від штики вони є своїми власними босами і можуть працювати тоді, як їм хочеться і тому вони не належать до категорії так званих вейдж воркерс. Конвенція рішила ще раз піднести цю справу перед згаданю радою і дістати повне пояснення. Якщо його не дістанеться, то припоручено езекутиві повести освітню кампанію між членством, щоб викрити банкрутство такого закона і започаткувати демонстративну страйкову акцію проти дискримінації її членів компензейшн бордом.

Кілька менших справ положено до полагадження нововибраню зарядові. Між цими справами є справа виготовлення нової скали плати, яка відносилася б до ріжних дистриктів і була рівна.

Звіт головного секретаря Алфа Гаутамаки виказав, що онтерійська секція Ломбер Воркерс Юніон поширюється і заводює вплив поміж тих нещадя, які потерпіли підчас недавніх страйків в Капускейсінг і Шабаква. Хоч домагаюня цих страйків не здійснювалася, то юнія позискала на вплив не лиш між лісовими робітниками, але і між іншими секціями ка-

Десять літ ганебної продажности петлюрівщини ПЕТЛЮРІВСЬКО-ВАРШАВСЬКИЙ ДОГОВІР З 21 КВІТНЯ 1920 Р. РОБИВ УКРАЇНУ КОЛЬОНІЄЮ ПОЛЬСЬКОЇ ШЛЯХТИ

21 квітня цього року минуло десять літ від того часу, як Петлюра заключив з Пилсудським ганебний так званий "варшавський договір", яким армія Польщі кордонні, що вона-х мала перед 1772 роком — тобто майже цілу правобережну Україну.

З заключенням того договору почався весною 1920 року похід польсько-шляхетської армії на Київ, що тягнула також за собою і Петлюру.

Десять літ тому назад Ефремов вітав Петлюру й командувача польських військ Ридзисмиглого на бенкеті в Києві, що влаштували Петлюра і його польсько-шляхетський союзники там ті, яких зараз судить пролетарський суд в Харкові.

Ніковський, переговоривши з головою польської охранный нішим прибічником Пилсудського, Юзефським став петлюрівським міністром закордонних справ. Міністром ризьким, якому поручено було відібрати в селянські землі для польських поміщиків, поставлено було польського діда-ка Стемковського.

Ще перед тим, поки Пилсудський дійшов до Києва — в Заславі на Волині відбувся з'їзд великих землевласників, який постановив, щоб польська влада не тільки заставляла селян повернути поміщикам увесь реманент, але заправдила примусові роботи для оброблювання поміщицьких земель, тобто паншину.

Якраз нині, коли в Харкові на лаві підсудних посаджено тих, що десять літ після заключення того ганебного договору хотіли такі накінити його трудящим Радянської України — нині повинні згадати ми про цю ганебну продажность петлюрівщини й всюди її викривати.

Що ж явиле собою петлюрівсько-варшавський договір з 21 квітня 1920 року?

Він видавав польській шляхті Україну по Дніпро, робив Україну польською колонією, як каже Ніковський у своєму зиснанні на суді. Договір той повертав назад всі права поміщикам на землю, фабрикантам — на фабрики, обкладав дельністиво і робітничтво непомірними податками, як це зараз є в Галичині.

"Соборна Україна", про яку так горляють усі замотелічені патріоти, мала чисити після того договору всім мільйонів населення — це назверх, бо на ділі петлюрівські міністри в цій "соборній" мали бути назначувані урядом польської шляхти. Як мала виглядати ота "соборна Україна" з всім-мільйонним населенням найкраще свідчать заяви Ефремова й Ніковського на суді в Харкові, які кажуть, що польська війська, які то так війська "великої Речі Посполитої, нашої союзниці", "за прощитання" якої Ефремов вигодюшував тости — поводилися в 1920 р. на Україні не як союзники, а як рабівники, як заводювники.

Варшавський договір для Ефремова нині — це "фатальна помилка". Ефремов, Ніковський, десетки інших, 3,000 поміщиків, 3,254 фабрикантів, всі ота петлюрівська зграя, що нині лементує за ефремівцями — десять діт мріяли й мріяли про здійснення отого варшавського

договору, бо для них він — "соборна Україна", бо він дає їм землю, фабрики, владу. "З вуст до вуст передавали (члени "Спідки Визволення України") своїм членам, що договір варшавський не анульовано, що договір існує". Чи один він такий існує? Коли варшавський існує тільки на папері, коли його можна передавати тільки з вуст до вуст, а на Радянській Україні тільки негалавно, то інші договори, що їх підписували петлюрівські міністри, існують. Ніковський оповідає, що барон Василько, петлюрівський "амбасадор" у Швайцарії, підписав на берлінській конференції дипломатичний документ, яким петлюрівська УНР віддала Західню Україну Польщі, Бесарабію і Буковину — Румунії, Закарпатську Україну — Чехо-Словаччині. А другий петлюрівський "амбасадор" в Румунії Мацієвич писав до "амбасадора" в Відні, що українці — це "хамми" і треба, щоб ними керував якийсь "чужий пап".

Украну і Юзеф Пилсудський писав вже в маніфесті "до українського народу":

"Армії польської республіки — писав він у тому маніфесті — несуть усім мешканцям України без ріжних класів, походження і релігії оборону й захист. Я визнаю український народ — терпеливо зносити всі тягари, які накладає тяжкий воєнний час і помагаюти змоці арміям польської республіки в кровавій боротьбі за волю України".

А петлюрівець Шелухін, член закордонного "СВМ", ще в 1926 році писав, що той договір "перетворює військовий похід Петлюри на Україну і пролїття української крові на похід для повороту польським поміщикам та капіталістам їх маєтків і для реставрації стародавнього польського панування над українським народом, з поворотом його в стан бидла".

Знав про це, писав про це й проте творив організацію, яка мала на меті це здійснювати. Бо і сам же Шелухін — бувши царський сенатор, бо й для него українські робітники й селяни — бидло.

Але ми закінчимо до ближніх наших сусідів-петлюрівців, до отих, що сидять в канадійських СВС-ах.

Коли Петлюра стало душно на Україні й він втік до Варшави, то "Укр. Голос" з 25 лютого 1920 року писав, що "деякі люди" використовують це "в першій мїрі до деморалізування легковірних". Далі "Укр. Голос" повчав своїх читачів, що "знавцями і судіями старокраєвих справ є не ми, але українці на Україні. Вони нам кажуть, як справа мається, а не ми їм".

"Про Петлюру, який поїхав до Варшави на переговори", "Укр. Голос" повчав, що він, Петлюра, "очевидно зробив се за порозумінням, а може і на

припоручення укр. уряду... Нам би легко сказати: "Польські такі, їх буком, а не переговорювати з ними!" — однакж легше диктувати нам тут, ніж їм там зробити".

Таке писав "Укр. Голос" тоді, коли Петлюра поїхав до Варшави на переговори. Коли ж Петлюра договорився з Пилсудським про кордонні Польщі з перед 1772 року, коли польські війська брозпачали наступ на Україну, щоб ті кордонні встановити, то в травні 1920 року "Укр. Голос" попробував викрутитися з цілої тої оказії по системі пошійського Пилата. Він перш всего радив людям:

"Нинішні події (на Україні) викликають в одних болючий крик, а других заставляють оцікувати, як воно все покинується. І власне ці останні роблять ще найкраще, найрозумніше і найздоровіше".

"Певна річ — признавася далі "Укр. Голос" — що не обходиться без поважних уступок в користь поляків, однакж ці входять тут в зречення права до деяких земель, то ми покищо певно не знаємо. А коли не знаємо, то мусимо почекаати, доки не довідаємся".

Виглядає так, що коли б "Укр. Голос" знав, що у варшавському договорі йде мова про "зречення права до деяких земель" на користь Польщі, то він виступив би проти. Але що не знає — то мусить сидіти й чекаати, поки не висиниться. Коли ж нині висинилося, що варшавський договір віддає Польщі Україну по Дніпро, то "Укр. Голос" як скаканий кричить в обороні тих, що стоять за тим договором.

"До нинішніх подій — до подій 1920 року, до наступу Пилсудського на Україну — ми мусимо ставитися вичуючою", писав тоді "Укр. Голос". Надійте ставити — передчасно, лягти — не розумно. Побачимо.

ДВА СВІТИ.

Імперіалістична буржуазія не може замислитися з існуванням Радянського Союзу — з країною, де будується нове соціялістичне суспільство, з країною, що стає на перешкоді до дальших грабунків колоніальних народів, дальших визисків пролетаріату та несе світові буржуазії остаточну її загибелю. Осч чому-імперіалістична буржуазія, організує мобіліції проти "переслідування" релігій в СРСР (а справді це лише привід з її боку до організації антирадянських виступів), намагається організувати "хрестовий похід" проти безбожної більшовицької країни з метою знищити її на зразок Паризької Комуні.

Імперіалістична буржуазія розуміє, що "радянська влада є другий всевітній історичний крок чи етап розвитку диктатури пролетаріату. Першим кроком була Паризька Комуні" (Ленін). Тому вона так лютує, заздрячи з лавр ката паризьких комунарів, кривавої собаки — Тіера. Але, вона забуває, що цей другий етап розвитку диктатури пролетаріату такий вже міцний, що не підходить до її гнилих зубів (світова буржуазія вже не раз ламала собі на ньому зуби).

Економічний та політичний стан капіталістичних країн такий, що вони не можуть спокійно споглядати радянських успіхів на всіх ділянках соціялістичного будівництва. А ці успіхи наближають крах капіталістичної системи, революціонізують пролетаріат капіталістичних країн, дають йому надію на перемогу, активізують

до запеклої боротьби за диктатуру пролетаріату.

Справді бо, в Радянському Союзі буржуазія зростає промисловість, будується нові фабрики й заводи, витрачається мільярди карбованців на нове будівництво величезних індустріальних велетнів.

У капіталістичних країнах економічна криза, занепад, масове скорочення виробництва, припиняють роботу цілі фабрики й заводи, йде шалена боротьба за ринки збуду, за споживачів.

У Радянському Союзі день-у-день зменшується безробіття, великий попит на кваліфікованих робітників та на ріжних фахівців.

У капіталістичних країнах масове безробіття, великі злидні серед робітників, бракує будь-якої допомоги від державних та професійних органів (безробіття зростає день-у-день і доходить тепер 20 мільйонів (а з сім'ями — 60 мільйонів осіб).

У Радянському Союзі проводиться перебудова сільськогосподарства на колективних засадах, утворюється до її гнилих зубів (світова буржуазія вже не раз ламала собі на ньому зуби).

Економічний та політичний стан капіталістичних країн такий, що вони не можуть спокійно споглядати радянських успіхів на всіх ділянках соціялістичного будівництва. А ці успіхи наближають крах капіталістичної системи, революціонізують пролетаріат капіталістичних країн, дають йому надію на перемогу, активізують

як складеться, а тоді вже буде легко знати, що робити".

Десять літ приїждося чекати "Укр. Голосові", щоб знати, що робити. Зараз він знає, що треба всіма силами боронити варшавський договір. І він боронить: перед Лігою Націй, перед "робітничим" урядом Мек-Доналда, перед урядом Кінг-га, перед цілим "культурним світом", навіть перед радянським амбасадором в Лондоні протестує він, чому радянський уряд не дозволяє ефремівцям віддати Польщі правобережну, а Німеччині лівобережну Україну.

Коли в 1920 році польсько-шляхетські війська рабували Україну, вивозили збіжжя, дукор, відбирали в селян землю, тоді "Укр. Голос" писав: "Ми за далеко, щоб ми могли не торішати, але бодай дораджуваати" — а нині, коли самі ефремівці, всі 45 без винятку, засуджують всю свою злочинну роботу, то "Укр. Голос" не каже, що "ми за далеко, щоб ршати або дораджувати", не каже, що "вони там краще знають, ніж ми тут" — але на милость антокефального бога і папи римського ренетує в обороні варшавського договору, що віддає би Польщі Україну по Дніпро, що привернув би на Україну владу поміщиків і капіталістів.

Нині, коли, як це найновіші телеграми з Харкова доносять, всі ефремівці каються, засуджують свою минулу діяльність і просять радявладу дати їм можливість виправити свої подлі діла — нині канадійські петлюрівці каються з люті, що нічого не можуть вдіяти, що не можуть накінити Україні петлюрівсько-варшавського договору.

Пролетарський суд в Харкові ввін остаточно осиковного кілка в могилу варшавського договору.

Волинськ.

партії, будують нове, соціялістичне суспільство.

У капіталістичних країнах порушується й так куде робітничі законодавство, збільшується робітничий день, капіталістична раціоналізація без жалю висмоктує робітничову енергію, нема ніяких умов до культурного розвитку трудящих.

Таки паралелі можна було б продовжувати без краю, але й цих порівнянь досить, щоб переконати, як Радянський Союз революційно впливає на пролетаріат і трудящих цілого світу. Ніякі провокації, брехні, нісенітниця про Радянський Союз не допоможуть. Симпатії трудящих цілого світу до країни диктатури пролетаріату зростають.

Все це добре розуміє імперіалістична буржуазія. Розуміє й лютіша. Посилює білий терор, утискування революційних організацій. Осч кілька фактів. Лише за 1928 і 1929 рік забито та замордовано у ріжних капіталістичних країнах — 241,018 робітників, поранено і побито — 99,351, заарештовано — 198,816, засуджено до кари на смерть — 25,588, надовичну тюрму — 98, голодувало по в'язницях — 12,681 в'язнів. За ці самі два роки зароборено — 3,750 мінгів та 1,627 газет і журналів.

Отака "демократія" та воля слова всім "у капіталістичних країнах"! Такої самої "демократії" українським робітникам і селянам домагалася й СБУ, що її організаторів судить тепер пролетарський суд України.

Товариші! Приєднуйте нових передплатників для "Українських Робітничих Вістей"!